

Տ. ՎԱՂԱՐՇ ՔԱՅԱՆԱ ԻՍԱԽԱՆՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԳԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ ՄԱՏՈՒՑՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(26 հունիսի, 2022 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

Զողորմութիւն կամիմ, եւ ո՛չ զգոհ
(Մատթ. Թ. 13):

Սիրելի՛ հավատացյալներ, այսօր սուրբ խորանից կարդացվեց Մատթեոսի ավետարանից այն հատվածը, երբ Տեր Հիսուս եւ իր աշակերտները շաբաթ օրով անցան արտերի միջով, աշակերտները քաղցած էին եւ սկսեցին հաց պոկել եւ ուտել: Տեսնելով Տիրոջը՝ փարիսեցիներն ասացին. «Քո աշակերտները անուժ են մի բան, որ օրինավոր չէ անել շաբաթ օրով»: Իրենց հատուկ խորամանկությամբ փարիսեցիները մշտապես առիթ էին փնտրում՝ դատելու, ամբաստանելու Տիրոջը, սակայն մեր Տերը՝ իմաստուն Վարդապետը, պատասխանեց՝ ասելով՝ «Դուք չե՞ք կարդացել, թե ինչ արեց Դավիթը, երբ քաղց զգաց»: Յուդայիկների հետ մտավ տաճար եւ կերավ առաջավորության հացը, որ միայն քահանաները կարող էին անել: Նաեւ տվեց երկրորդ պատասխանը ասելով՝ արդյո՞ք քահանաները չեն պղծում շաբաթը, բայց դա նրանց համար մեղավորություն չի համարվում:

Սիրելիներ, այսօրվա ավետարանական պատմությունը մեծագույն հոգեւոր դաս է մեզ. Տիրոջ պատասխանների մեջ մենք պիտի գտնենք երկնային Տիրոջ իմաստությունը: Հրեաները հաստատուն օրենքներ ունեին, եւ շաբաթ օրով հաց պոկել եւ ուտելը գործ էր համարվում: Բայց, երբ Դավիթը եւ յուդայիկները քաղց զգացին, կերան մի հաց, որ օրինավոր չէր՝ առաջավորության հացը: Բայց Դավիթը մեծ հեղինակություն ուներ, եւ այդ պատասխանը փարիսեցիներին լռեցրեց:

Երկրորդ պատասխանը՝ քահանաներին վերաբերող շաբաթ օրը, եթե գործ չպիտի անեին, ուրեմն քահանաներն էլ չպիտի անեին, բայց զոհա-

բերության եւ տաճարի սպասավորության համար քահանաները մշտապես գործ էին անում՝ խարույկ էին վառում կամ հացն էին տեղափոխում, բայց դա, ինչպես ավետարանն էր ասում, իրենց համար անմեղ էր: Այդպիսով Տերը հիշեցրեց, որ եթե կարիք, անհրաժեշտություն, ուրեմն պետք է լրացնել: Եվ ինքը՝ Տերը, եկավ՝ ոչ թե օրենքները ջնջելու, այլ լրացնելու, եւ եկավ լրացնելու սիրով: Տերը, ինքը հաստատեց, որ մարդու որդին տերն է շաբաթի եւ երկրորդ պատասխանի մեջ էլ հաստատեց, որ՝ «Այստեղ տաճարից մեծ մեկը կա»:

Փարիսեցիները եւ, ընդհանրապես, այդ օրվա հրեաները եւ մարդիկ, որ տեսնում էին Տիրոջը, գիտակցությունը չունեին որ իրենց մեջ ու իրենց հետ ներկա է Աստված, բայց Աստված եկավ ու հաստատեց, որ տաճարից մեծ մեկն էլ կա, եւ շաբաթն էլ իրեն է պատկանում, ուստի նա եկավ լրացնելու այս օրենքները, ու նաեւ պատասխանեց ու ասաց՝ Երանի, թե հասկանալիք, թե ինչ է նշանակում՝ Ողորմություն եմ ուզում եւ ոչ թե զոհ:

Սիրելիներ, մենք այսօր, սուրբ պատարագին մասնակցելով, եւ ընդհանրապես, մեր ապրած ամեն օրը պետք մեզ այդ հարցը տանք՝ մեր կյանքը, մեր կենցաղավարությունը հիմնված է սովորության վրա, թե՛ հավատքի վրա. սովորույթի ուժով է, թե՛ հավատքով: Այսօրվա ավետարանը գալիս է սովորեցնելու մեզ, որ նախ եւ առաջ պետք է մաքուր խղճմտանք ունենալ, ազնիվ ու անկեղծ հավատք ունենալ, բարի հոգի ունենալ, եւ դա գալիս է լրացնելու օրենքները:

Սերն է՝ Տիրոջ սերն է, որ ամբողջացնում է օրենքներն ու մարգարեությունները: Այսօր, ներկա դարում, ներկա օրերում եւ պայմաններում մենք, մեղքի մեջ, գայթակղության մեջ, շատ հաճախ մոռանում ենք մեր անձերը քննել:

Սուրբ Պողոս առաքյալն այսօր ճաշոց ընթերցման մեջ մեզ գալիս է ասելու, այսուհետեւ հեռու վանեցեք ձեզնից մեղքը եւ շար սովորությունները: Սովորությունները մեզ համար թող չդառնան առաջնային:

Հոգեւոր կյանքի մեջ կան առաջնային եւ երկրորդական կարեւոր բաղադրիչներ: Սուրբ սիրտը, մաքուր հոգին, բարի, անկեղծ հավատքն է, որ մեզ կարող են պահել ու զարգացնել, մենք կարող ենք զորանալ մեր հավատքի մեջ, եթե մեզանում գերիշխի սերը. սերը հանդեպ Աստծու, սերը հանդեպ մեր Սուրբ Եկեղեցու, սերը հանդեպ հայրենիքի եւ միմյանց հանդեպ սերը:

Մեր կյանքի ամեն վայրկյանը մեզ հնարավորություն է տրված սիրելու:

Մի առակի մեջ պատմվում է, որ մի մարդ, որ պաղարյուն էր շատ, որ սիրո զգացում չուներ, խնդրում է, որ Աստված իրեն սեր շնորհի: Աստված ասում է՝ Լավ բան ես խնդրում, ու որոշում է տալ սեր, բայց այս մարդը սիրո հետ մեկտեղ իր կյանքում ստանում է փորձություններ, դժվարություններ ու որոշում է սերը թաքցնել հեռու իր սրտի մի անկյունում՝ ասելով, թե երբ կյանքն իր բնականոն ընթացքի մեջ կլինի, սերը կբերեմ առաջ: Բայց անցնում է ժամանակ, եւ Աստված նրանից վերցնում է սերը, որովհետեւ ասում է՝ Քեզ տրվեց այդ հնարավորությունը՝ սիրով հաղթահարելու փորձություններն ու դժվարությունները, բայց դու չօգտագործեցիր, եւ այս մարդն զգում է իր սխալը:

Մենք էլ, այսօր, Արարչի աստվածապարզեւ սիրտն ունենք, սեր ունենք եւ այժմեական մարտահրավերներն ու փորձությունները կարող ենք հաղթահարել սիրով՝ մեր սիրտը բացելով միմյանց հանդեպ, միմյանց մեջ քույր ու եղբայր տեսնելով, միմյանցով զորանալով: Իսկ եթե մենք չապրենք այդպես ու մեր կյանքի օրերը մաշենք հուսահատության, դժվարության ու գայթակղության մեջ, երբեք չենք զորանա ու չենք ստանա աստվածային օրհնությունը:

Մուշեղ Իշխան բանաստեղծը մի քառատողի մեջ ասում է՝

Սարսափելին մահը չէ,
Դեռ մահէն ալ գէշը կայ,
Երբ մարդ ողջ է, կը շնչէ,
Բայց կյանքին մէջ՝ բացակայ»:

Սիրելիներ, ապրելով այս կյանքը, երբեք չբացակայենք կյանքից: Մեզ, մեր հայ ժողովրդին Աստված տվել է իմաստուն միտք, շնորհք, շինարար ձեռք, եկեք դա օգտագործենք մեր կյանքի բոլոր օրերում, այսօրվանից սկսած, ուշացել ենք նաեւ շատ հաճախ, սկսենք եւ օգտագործենք՝ մեր առջեւ մշտապես ունենալով սիրո մեծագույն պատվիրանը, որովհետեւ Աստծու համար բոլոր օրենքներից առավել սերն է, որ կարելոր է՝ «Պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ հոգով եւ քո ամբողջ մտքով»: Սա առաջին պատվիրանն է, եւ երկրորդը սրան նման է՝ «Սիրիր քո ընկերոջը քո անձի պես»: Սերն է որ կարող է մեզ խաղաղություն եւ երջանկություն բերել:

Ուր, որ սերն է, այնտեղ ուրախությունն է, խաղաղությունն է, օրհնությունն է: Աստված թող մեզ մշտապես պահի սիրո եւ օրհնության մեջ, եւ քաղցրությամբ, երջանկությամբ ու աստվածային օրհնությամբ շարունակենք աստվածապարգեւ մեր կյանքը:

Շնորհք, սէր եւ խաղաղութիւն Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի եղիցին ընդ ձեզ ընդ ամենեսեան, ամէն:

